

Marci naplója V. - Tavasszal a kertben

Marci naplója V. - Tavasszal a kertben

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@protonmail.com)

Nagy cica lettem. Onnan tudom, hogy Laura és Péter beszélgettek, és azt mondták, most már kimehetek a kertbe, mert már nagy macska vagyok. És ennél jobb dolog nem is történhetett volna velem. A kert ugyanis csodálatos, maga a földi paradicsom!

Kiscica koromban, még a tenyésztőmnél, ahol anyukámmal és a testvéreimmel éltem együtt, ott volt egy csodálatos, tarka-barka kert, sok lombját hullató fával és gyönyörű színes virággal. Itt viszont, az igazi otthonomban, nem is tudtam, hogy van kert. Egy fehér, fekete ágakkal tarkított, színtelen világról állította néha Péter és Laura, hogy az a kert, de engem sosem engedtek ki oda, igaz, nem is nagyon vágytam egy ilyen rideg, hideg helyre, ahol nincs semmi érdekes. Aztán, ahogy egyre többet sütött a nap, én egyre többet ültem az ablakban. Mert a kert kezdett színes és érdekes lenni! Meg is próbáltam kimenni, kidugtam az orrom az ablak résén, amikor Péterék a teraszajtót nyitogatták, ott sündörögtem a lábuk alatt. De mikor végre kiengedtek, akkor éppen zuhogott az eső. Se napsütés, se színes virágözön, csak szürke, ronda, zsinórban hulló eső. Azért kicsit körbecsatangoltam, és a víz illata mögött néha fenyegető, néha csábító, máskor barátságos illatokat éreztem. De aztán bemenekültem a szobába, mert bőrig áztam. Laura nevetve törölgetett, és Péter azt mondta, tényleg jó ötlet volt elsőre esőben kiengedni, mert így nem csatangoltam messzire, de elkezdtem ismerkedni a kerttel.

Megismerésről szó sincs. A kert kimeríthetetlen tára a felfedezésre váró titkoknak. Most, hogy már napozhatok a teraszon napsütésben is, gyakran csak fekszem a kövön, és figyelem a sok-sok mozgást, ami itt zajlik. Egerek surrannak a kerítés tövében, madarak csivitelnek a fákon, az egyik éppen fészket épít, fűszálakkal megrakodva repked le-föl. Aztán a rovarok! A mezei poloska bűgása, a legyek fáradt zümmögése, a darazsak dongása fantasztikus koncert, a pillangók tánca, a szitakötők lebbenése és a pincebogarak menetelése lenyűgöző látvány. Néha persze megpróbálok zsákmányt ejteni, bár nem vagyok igazán éhes. A legkedvesebb célpontom a még fiatal és tudatlan gyík, amelyik

ostobán szintén a kőre jön napozni. Ezt könnyű elkapni, és a menekülő állattal nagyon jól lehet játszani. Néha meglógnak – pontosabban, sajnos mindig –, de gyakran a mancsaim között marad a farkuk. De még soha nem láttam egyetlen farkatlan gyíkot sem. Lehet, hogy nekik kinő? Nekem biztos nem nőne ki, vigyázok is a gyönyörű, csíkos farkamra.

Viszont a kígyófarok mégiscsak az első zsákmányom, amit nagy büszkén bevittem a terasról a nappaliba. Biztos voltam benne, hogy gazdáim megcsodálják első szerzeményemet, ami még mozgott kicsit a számban. Laura sikoltozott örömeiben. De Péter – számomra teljesen érthetetlen módon – kitessékelt a teraszra, és mikor a lába elé tettem a gyíkdarabot, azt messzire hajította. Laura pedig tovább sikoltozott a házban és azt mondta, ki nem jön, amíg az a vacak ott van a teraszon. Dehát már nem volt ott. Megsértődtem. Ahelyett, hogy megdicsérték volna, milyen ügyes vagyok, és örültek volna a szép ajándéknak, semmibe vették a vadásztrófeámat, sőt, eldobták. Lehet, hogy valami nagyobb, szebb dologra vágnak? Majd megpróbálok nekik egeret vagy madarat fogni.

Nagyravágyó vadászati céljaim érdekében tehát megtanultam fára mászni. Először nagyon tetszett, hogy fel tudok ugrani a fa törzsére és onnan az ágakra kapaszkodhatom, de lejönni sehogyan sem tudtam. Ahányszor megpróbáltam lefelé mászni, a karmaim mindig felfelé vittek. Végül szédült magasságban ültem egy ágon, és keservesen miákoltam. Laura nagyon megijedt, kétségbeesetten ciccegett és rázta a fa alatt a kedvenc tasakos ételemet, hátha azért elindulok lefelé. Mentem volna én, még eledel nélkül is, de egyszerűen fogalmam sem volt, hogyan kell lefelé mászni. Egyszer csak megjelent szinte mellettem Péter mosolygó feje, és gyöngéden elkezdett taszigálni. Megmutatta, hogyan kell az alacsonyabb ágakra ugrálnom, aztán a törzsön lefelé kapaszkodnom, míg el nem érem a biztonságos anyaföldet. Először azt hittem, Péter is a mancsaival és karmaival mászott fel, és nagyon csodálkoztam. De aztán kiderült, egy létra nevű remek szerkezetet használt, amit a fának döntött. Ezen én is felszaladtam, de megint alig tudtam lejönni, erősen kellett koncentrálnom a korábban tanultakra.

Úgyhogy most egy ideig csak a törzsre mászom.

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL:

<https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-v-tavasszal-a-kertben>